

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 58/07-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. D., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu Z. v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu z 9. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. D. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2007 doručená sťažnosť Ľ. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu Z. (ďalej len „daňový úrad“) v konaní vedenom o návrhu sťažovateľa z 9. novembra 2006.

Podľa sťažovateľa konanie, v ktorom došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je vedené daňovým úradom o jeho návrhu z 9. novembra 2006 „... na začatie konania podľa § 20 zákona o správe daní vo veci:

Uhradenia, poukázania sumy finančnej náhrady na účet daňového subjektu v peňažnom ústave z dôvodu neoprávneného vymáhania daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty zo strany Daňového úradu Z. podľa § 110a ods. 5 zákona o správe daní, ktorý výslovne upravuje doterajší predpis § 72 ods. 10 zákona o správe daní, ktorého rozsah bol ustanovením § 110 a ods. 5 výslovne vymedzený dňa 1. 1. 1999“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že nemal možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu daňového úradu z dôvodu, že ten o jeho návrhu nerozhodol riadnym rozhodnutím [v zmysle § 30 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“)], proti ktorému by mohol podať opravný prostriedok.

Namiesto rozhodnutia uvedeného ustanovenia zákona o správe daní bol splnomocnencovi sťažovateľa v daňovom konaní z daňového úradu doručený list sp. zn. Č. j. 685/340/77479/06/Jr z 8. novembra 2006 s označením veci: „*Náhrada za neoprávnené vymáhané daňové nedoplatky – odpoveď*“. Týmto listom mu daňový úrad oznámil, že jeho nároky opätovne konzultoval s Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) a s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) a zároveň mu oznámil, že vo veci jeho podania z 9. novembra 2006 mu bude doručená odpoveď z ministerstva financií.

Následne bol sťažovateľovi doručený list z ministerstva financií č. k. MF/27292/2006-71 z 11. decembra 2006 označený ako „*Stanovisko*“. Uvedeným listom ministerstvo financií podrobne zdôvodňuje, prečo považuje jeho nároky na poskytnutie náhrady za neoprávnené vymáhanie daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty zo strany daňového úradu za nedôvodné.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podrobne opisuje skutkové okolnosti, ktoré predchádzali podaniu návrhu z 9. novembra 2006 daňovému úradu a o ktoré opiera vznik nároku v ňom uplatnenom.

Ďalej podrobne odôvodňuje, s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia a spôsob ako majú byť správne aplikované, prečo sú jeho nároky na poskytnutie náhrady za neoprávnené vymáhanie daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty oprávnené.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva aj podrobné odôvodnenie odlišného stanoviska daňového úradu, daňového riaditeľstva a ministerstva financií, podľa ktorého sú nároky sťažovateľa neoprávnené.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„1. Právo sťažovateľa L. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Daňovým úradom Z. vo veci uhradenia sumy finančnej náhrady za neoprávnené vymáhané sumy daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty zo strany Daňového úradu Z. po vydaní rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky B. zo dňa 8. 6. 2005 o zrušení vyrubenej dane z pridanej hodnoty a zrušenie príslušenstva dane porušené bolo.

2. L. D. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk (slovom tristotisíc korún slovenských), ktoré je Daňový úrad Z. povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Vzhľadom na svoju zlú sociálnu situáciu sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa z hľadiska danosti dôvodov, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konania zistil nasledovné:

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú

oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V zmysle § 247 ods. 1 OSP sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti tohto zákona v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľa je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy, akým je aj daňový úrad. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Sťažovateľ uviedol, že niet iného všeobecného súdu vrátane súdu konajúceho v správnom súdnictve alebo orgánu verejnej a štátnej moci, ktorý by jeho právo chránil účinne, bez zbytočných prietáhov a dôstojným a spravodlivým spôsobom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nevyužil všetky možné prostriedky nápravy a nepodal žalobu podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú fyzickú osobu alebo právnickú osobu namietajúcu porušenie svojho základného práva. Preto každý musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému

súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol (podobne III. ÚS 59/04 a IV. ÚS 49/04).

Ústavný súd vzhľadom k rozsiahlemu popisu dôvodov, pre ktoré sťažovateľ považuje svoje nároky uplatnené na daňovom úrade za dôvodné uvádza, že mu neprináleží posudzovať nároky sťažovateľa vo veci samej vrátane posudzovania správnosti aplikácie právnych predpisov zákona o správe daní daňovým úradom.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, stratilo už opodstatnenie rozhodovať aj o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007